

Kardinál Woelki varuje pred nahrádzaním sv. omše tzv. „bohoslužbami slova“: To nie je katolícke. Kňazi neslúžia denne omše a veriaci sa obsluhujú sami

1. apríla 2026 ✝Aktuality ✝ Cirkevná kríza, Liturgia

Kolínsky arcibiskup, kardinál Rainer Maria Woelki ostro varoval pred trendom, v ktorom tzv. bohoslužby slova vykonávané aj laikmi, začínajú nahrádzať svätú omšu. Upozornil, že tento jav sa čoraz častejšie objavuje aj v nedeľu a neraz dokonca spojený so svätým prijímaním, ktoré rozdávaajú laickí akolyti. Tento trend podľa neho predstavuje zásah do samotného jadra katolíckej identity. Jeho výrok bol jednoznačný: „To už nie je katolícke“ – a vyzval kňazov, aby tomuto vývoju okamžite čelili.

Kolínsky arcibiskup, kardinál Woelki

zdroj: wikimedia commons

Woelki pritom zdôraznil kľúčový princíp: svätá omša je nenahraditeľná. Cirkev podľa neho nie je primárne zhromaždením okolo kázaného slova (ako je to u protestantov), ale eucharistickým spoločenstvom, ktoré vzniká zo slúženia obety svätej omše. Pripomenul aj prax ranej Cirkvi, kedy bola nedeľná svätá omša prirodzeným centrom života veriacich. Návrat k tejto realite by podľa neho mohol obnoviť jednotu spoločenstva a viesť k skutočnej duchovnej obnove.

Kardinál zároveň vyzval kňazov ku každodennému slúženiu svätej omše (A oni to nemajú povinné? Alebo si sami odhlasovali, že už to nie je povinné?) a jasne odmietol utilitárny prístup, ktorý by ju viazal na počet účastníkov. Eucharistia nie je zábavný „program pre ľudí“, ale

podstata kňazského života. Tak sa to učilo po stáročia a potvrdil to Tridentský koncil. Samozrejme, Dr. Luther s protestantmi naopak odmietali slúženie súkromnej omše bez tzv. „spoločenstva“. Lenže po II. vatikánskom koncile súkromné omše síce neboli úplne zrušené, kňazi boli však neustále vyzývaní, aby slúžili radšej so spoločenstvom. Výsledok môžeme pozorovať v Nemecku: tam už kňazi ani neslúžia omšu denne a ani bez spoločenstva. Kardinál Woelki sa čuduje? Veď to je trend, ktorý v celej Cirkvi urobil zo svätej omše namiesto obety „spoločo“, „stretko“, gitarový spevokol a protestantskú halelujah tancovačku naraz.

Teraz kardinál dohovára kňazom, že aj v prípade malej účasti, alebo úplnej absencie „spoločenstva“, čiže veriacich, zostáva slúženie omše duchovne nevyhnutné. Dodajme, že aj povinné, avšak to sa zrejme kardinál bojí príliš autoritatívne pripomínať. Nie je to totiž len forma osobnej zbožnosti, ale konštitutívny prvok kňazského bytia. Kardinál Woelki zároveň varoval, že zanedbanie tejto praxe vedie k tomu, že veriaci si postupne odvykajú od každodennej omše. A ako sa zdá, tak aj kňazi. Správna otázka však znie: Kto je za to zodpovedný a kto tu celé desaťročia vytvára hystériu „spoločenstva“?

Napomínanie kardinála Woelkiho pripomína skôr hasenie požiaru tými, čo ho zapálili a teraz zdesení volajú na ratu. Treba totiž pripomenúť, že kolínske arcibiskupstvo, na čele ktorého stojí, samo povolilo bohoslužby slova s rozdávaním prijímania aj v nedeľu. Samozrejme, podobne ako kedysi prijímanie na ruku, či iné nápady aj táto inovácia mala pôvodne byť výhradne ako núdzové riešenie v prípadoch, keď sa veriaci nemôžu zúčastniť na omši. Začína to už vyzeráť skôr ako metóda, než ako nedopatrenie. Portál *Katholisch.de* píše, že kardinálov zásah tak implicitne reaguje na situáciu, keď sa výnimka začína meniť na bežnú prax.

Problém má hlbšie historické korene

Dôraz na kázeň ako centrum bohoslužby nie je náhodný jav, ale má svoje korene v reformácii, najmä v učení Dr. Martina Luthera. Luther odmietol katolícke chápanie omše ako obety a presunul ťažisko liturgie k homíliám. V jeho koncepcii sa milosť sprostredkúva primárne cez vieru prijímajúcu písané slovo (*sola fide, sola scriptura*) čiže text Svätého Písma, nie cez sviatostnú oltárnu obetu. Protestantská bohoslužba sa tomu prispôsobila: oltár ustupuje kazateľnici a kázeň sa stáva stredobodom. Tento posun potvrdzujú aj dokumenty ako Augsburská konfesia a vývoj protestantskej praxe v 16. a 17. stor.

Katolícka odpoveď na protestantské nezmysly (odpoveď formovaná na vyššie spomenutom Tridentskom koncile) nebola len obrannou reakciou, ale jasným dogmatickým vyjasnením: svätá omša je skutočná obeta, nie je symbolom ani pripomienkou. Koncil výslovne potvrdil, že svätá omša je sprítomnením Kristovej obety na kríži a že práve v nej Cirkev nachádza svoj prameň i vrchol. Liturgia preto nie je zhromaždením okolo rečníka, ale účasťou na tajomstve, ktoré presahuje slovo. Kázeň má v tomto rámci síce svoje pevné miesto – má vysvetľovať, viesť a prebúdzáť vieru, no zostáva sekundárna a podriadená tomu, čo sa na oltári skutočne deje. Keď sa poradie obráti, nejde už len o pastoračnú chybu, ale o posun v samotnom chápaní Cirkvi.

Hudobné dielo Gregoria Allegriho, Miserere Mei Deus úzko späté so Sixtínskou kaplnkou v sebe nesie ticho, pokoru a disciplínu posvätnéj katolíckej tradície. Je to hudba, v ktorej človek ustupuje do tieňa a zostáva len Boh, kajúcnosť a čistota modlitby

zdroj: youtube.com

No a čo dodať na záver?

Je všeobecne známe, že protestanti premenili oltár na rečnícky pult a z Kristovej obety urobili večeru. A to isté sa dnes snažia progresívci a modernisti v katolíckej Cirkvi implementovať aj do katolicizmu.

Kým my katolíci verní odkazu tradície kľáčime pred Tajomstvom Kristovej obety, oni stoja a počúvajú kazateľov a kazateľky.

Pokiaľ mi prijímame Kristovo Telo, oni prijímajú reč a názory kazateľov. A ešte sú skalopevne presvedčení, že Slovo bez Obety ich naplní a duchovne nasýti...

Keď chce naozaj niekto Cirkev bez oltára, nech sa potom nečuduje, že mu ostane len kazateľnica a fyzické i duchovné prázdno, ktoré znie hlasnejšie ako všetky luteránske kázne, ktoré odznali v dejinách...

Branislav Krasnovský

Zdroj: katholisch.de, titulný obrázok, zdroj – wikimedia commons

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kardinal-woelki-varuje-pred-nahradzanim-sv-omse-tzv-bohosluzbami-slova-to-nie-je-katolicke-knazi-nesluzia-denne-omse-a-veriaci-sa-obsluhuju-sami/>